

Bratia a sestry,

Izraelci utrpeli od Filištíncov porážku. Smutnú správu o porážke priniesol do Šíla jeden z vojakov, ktorému sa podarilo prežiť. Nepoznáme jeho meno, iba to, že pochádzal z izraelského kmeňa Benjamín. Počuli sme, že „*mal roztrhnuté šaty a na hlave prach.*“(12. v.)

Povieme si, že to nie je nič výnimočné, veď utiekol z bojiska, tak je prirodzené, že jeho odev je zničený a nič zvláštne nie je ani na tom, že je zaprášený. No tento opis má ešte iný význam. Spomeňme si, že veľkňaz si roztrhol rúcho pri výsluchu Ježiša Krista. Na mnohých iných miestach v Biblii sa píše o tomto symbolickom čine. V Izraeli bolo roztrhnutie odeva symbolom pohoršenia, ale aj bolesti a smútku.

A čo sa týka toho prachu, určite poznáte tú známu vetu, ktorú povedal Stvoriteľ človeku po páde: „*...prach si a do prachu sa navrátiš.*“(1M 3, 19) Z toho už vieme veľmi ľahko usúdiť, že prach je symbol smrti a pominuteľnosti. Roztrhnuté šaty a prach na hlave vojaka – posla sú teda vonkajšie znaky toho, že neprináša dobrú správu. Prehrali a prišli aj o truhlu zmluvy, teda o predmet, ktorý bol symbolom Božej prítomnosti a Jeho slova. Izraelci zabudli na Boha a nespoliehali sa na Jeho pomoc.

Predsa však sa dozvedáme, že nie všetci sa spoliehali iba na truhlu zmluvy. Kňaz Éli, a zároveň otec kňazov, ktorí zahynuli na bojisku, sedel tradične na svojom stolci a srdce sa mu strachovalo o truhlu Božiu.(13. v.) Z toho môžeme vyrozumieť, že si nemyslel, že kto má truhlu zmluvy, tak je neporaziteľný. Mnohí tomu uverili a trpkó sa sklamali. Až tak veľmi, že sa z bojiska nikdy nevrátili.

Tu sa ponúka otázka, či sa v ťažkostiach spoliehame na Boha. Aj ľudia, ktorí veria v Boha, sa totiž môžu niekedy vydať zlým smerom. Pán Ježiš v známom podobenstve o rozsievачovi hovorí aj o zrne, ktoré „*...padlo do trnia; trnie vyrástlo a udusilo ho, tak že nevydalo úrodu.*“(Mk 4, 8) Keď potom Pán Ježiš toto podobenstvo svojim učeníkom vysvetlil, pri danom úseku povedal, že sú to tí, ktorí „*...počúvajú slovo, ale prichádzajú starosti sveta, klam bohatstva a iné rozličné žiadosti a udusia slovo, takže zostáva bez úžitku.*“(Mk 4, 18-19) Pán Ježiš hovorí o veriacich, ktorí v ťažkostiach v Boha neverili a nespoliehali sa na Jeho slovo. Hovorí o viere, ktorá nie je plne oddaná Bohu. Trvá iba v dobrých časoch a takýto človek sa v časoch krízy uchýli aj k riešeniam, ktoré kresťanské biblické učenie uvádza ako nesprávne.

Sme kresťania a dúfame v Božiu pomoc. Avšak čelíme mnohým nástrahám. Jednou z nich je umenšenie Božích zásluh. Známe heslo hovorí: „Pomôž si človeče, aj Boh ti pomôže.“ Kto sa podľa neho riadi, robí z Boha iba nejakého pomocníka a umenšuje Božiu slávu a moc. Nespoliehajme sa na nikoho iného, iba na Pána Boha! Sú pred nami rôzne cesty a každý deň sa musíme rozhodovať, ktorou z nich sa vydáme, či sa budeme celým srdcom spoliehať na Boha, alebo či bude naše srdce rozdelené a budeme veriť v nejakú zmes kresťanskej viery, povier, horoskopov a neviem čoho ešte. Nástrahám musíme čeliť znova a znova. Pavol v 1. liste do

Korintu 2x uvádza: „*Všetko je dovolené, ale nie všetko prospešné.*“ (6, 12 a 10, 23) Pavol hovorí o rôznych možnostiach a aj upozorňuje, že nie všetky možnosti sú správne alebo rovnako dobré. Skutočne, keď chce kresťan veriť aj tomu, čo s kresťanstvom nemá nič spoločné, nikto mu v tom nezabráni, ale nech si nemyslí, že je to v poriadku. Ak sa nebudeme spoliehať na Boha a dúfať iba v Jeho pomoc, potom boj prehráme. Zvíťazíme, iba ak sa celým srdcom spoľahneme na Boha a jedine tak raz vstúpime do Božej prítomnosti.

V meste Šílo zavládol smútok. Tragédia viedla k ďalšej tragédii. Éli bol už starý, mal neuveriteľných 98 rokov a bol už aj slepý. Keď počul, čo sa stalo, spadol a zlomil si väz. Éliho smrťou sa skončilo 40 ročné obdobie, keď spravoval Izrael. Akoby takým náznakom nádeje v tých všetkých smutných udalostiach, takým úzkym lúčom svetla, ktorý preniká tmou, je správa o narodení dieťaťa. Keď Éli tragicky zomrel, narodil sa jeho vnuk. Matka mu, ovplyvnená aktuálnymi udalosťami, dala meno Ikábód, ktoré v preklade znie: „Kdeže je sláva?“ Matka tým dala najavo, že sláva Izraela sa skončila. Vieme však, že v dejinách Izraela obdobie veľkej slávy ešte len nastane. Je to obdobie vlády kráľa Dávida. Dávidovo kráľovstvo bude slávne, veľké a mocné. Dávidovo vojsko zvíťazí v nejednej veľkej bitke. Vtedy v niečo také nikto nedúfal.

Aj nám sa môže zdať, že všetko je len a len horšie. Členov cirkvi je stále menej a menej, pohrebov je veľa a sobášov a krstov ako šafránu. Akoby sláva cirkvi bola minulosťou. Našťastie naša sláva má svoj základ v Bohu a nie v človeku alebo nejakej ustanovizni. Kým Boh stojí pri nás, máme nádej stále. Vonkajšie okolnosti môžu svedčiť o opak, ale Boh je mocný a len vo viere v Neho sa pozeráme dopredu s optimizmom a nádejou. Nie, že všetko bude v poriadku, ale že On nás cez všetky prekážky prevedie a raz aj privíta vo svojom kráľovstve, v plnosti svojej nebeskej slávy. Boh koná aj tam, kde už človek iba mávne rukou a všetko pokladá za stratené. Aj v ťažkostiach sa smieme obrátiť na Boha a veriť, že sa o nás postará. Boh trestá každý hriech, a aj to, čo sa stalo bolo dôsledkom ľudskej hriešnosti, ale Boh sám prináša aj vyslobodenie. Aj keď nepriateľ víťazí a všetko sa zdá stratené, Boh sa môže osláviť.

Bratia a sestry, Pán Boh stvoril celý svet a neustále naň dohliada. Boh vládne nad všetkým. Vďaka Bohu, v mene Ježiša Krista a skrze Ducha Svätého zvíťazíme aj nad tým posledným nepriateľ človeka, nad smrťou. Máme nádej, kým pri nás stojí Boh, ktorý hovorí: „*Neboj sa, lebo som ťa vykúpil, povolal som ťa tvojím menom; môj si ty!*“ (Iz 43, 1) Amen.

Vypočujme si slová vyslania, ako sú napísané v 1. liste Timotejovi v 4. k.:

„Isteže preto sa unívame a zápasíme, lebo máme nádej v živom Bohu, ktorý je Spasiteľom všetkých ľudí, najmä veriacich.“

Pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý ľudský rozum, ten nech háji a ochraňuje vaše srdcia i vaše mysle v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi. Amen.